

Sport je radost – chci ji předávat dál

rozhovor s Kateřinou Kmoníčkovou, absolventkou gymnázia a naší novou paní učitelkou

*Přinášíme vám rozhovor s naší absolventkou a dnes už i kolegyní **Mgr. Kateřinou Kmoníčkovou**, která se po vysoké škole vrátila na místo, kde sama studovala – tentokrát už ale jako paní učitelka. Zeptali jsme se jí na vzpomínky z jejích studijních let, na to, co ji přivedlo k učitelství, i na to, jaké je učit na škole, ke které má velmi blízký vztah.*

S Kátou se známe již mnoho let, spřátelily jsme se na našem startkurzu na Pecce, kam s námi jela ještě jako studentka gymnázia.

Máš nějakou oblíbenou vzpomínku nebo zážitek, který se ti stal, když jsi studovala na naší škole?

Oblíbených vzpomínek a zážitků je mnoho. K těm nejvýraznějším určitě patří všemožné kurzy a sportovní nebo kulturní akce, kterých se naše třída účastnila. Nejceněnější a nejdojemnější byl určitě maturitní ples. Akce, při které celá třída táhne za jeden provaz a studenti se snaží ukázat, jací inspirativní a dospělí lidé se z nich za těch osm let na škole stali. Já jsem si nesmírně užívala předtančení, které jsme si připravili, jelikož jsem ho sama vymýšlela a myslím, že se opravdu povedlo!

Z těch sportovních akcí bych rozhodně uvedla náš vodácký kurz, který zůstane ve vzpomínkách nejen celé třídy, ale i učitelů, kteří se ho zúčastnili. Víte proč? Nejednalo se totiž o jen tak ledajaký vodácký kurz, tenhle nám přinesl místo sluníčka a opalování pravý opak. Sněžilo nám, mrzlo, pádlovat kolikrát ani nešlo, jak jsme měli zmrzlé ruce a jedno ráno se mi z termokalhot dokonce staly takové dřevěné „tyče“, které držely tento tvar téměř po celý den.

Musím ale říct, že i přes špatné počasí to byl zážitek na celý život, zažili jsme hromadu srandy, pohody a legrace.

Co nebo kdo tě inspiroval se stát učitelkou?

K učitelství mě inspirovali lidé, kteří mě sami vedli – moji učitelé a trenéři. Ukázali mi, že práce s lidmi, především dětmi, má smysl a že dokáže ovlivnit život víc, než si člověk někdy uvědomí. Sportem žiju od mala a baví mě předávat radost z pohybu dál, tudíž jsem sama chtěla ukázat, že pohyb má smysl, a přesvědčit i ty, kteří sportu zrovna neholdují, že je to může bavit.

U češtiny mě vždy fascinovala logika jazyka a to, jak nás vyjadřování vlastně reprezentuje. Věřím, že umět dobře komunikovat je základní životní dovednost, kterou by měl každý ovládat. Větší zásluhu na mé cestě - stát se učitelkou právě českého jazyka - má však paní učitelka Bergerová, která na naší škole stále učí. Byla mojí učitelkou poslední dva roky a právě ona mě

svým přístupem, porozuměním a lidskostí ukázala, jak by měl správný učitel vypadat a navedla mě tak na tuto cestu. Já jí za to moc děkuji!

Co si myslíš, že dělá naši školu jedinečnou a proč by sem měli studenti chodit?

Naše škola je jedinečná právě svou atmosférou. Možná to zní jako klišé, ale tady je opravdu cítit blízkost, tradice a skutečný zájem učitelů o studenty. Je to místo, kde může každý najít svůj prostor a vyžití, což je podle mě něco, co se nedá jen tak napodobit. Tím, že je škola menší, je cítit, jak za ní učitelé stojí, bojují a snaží se předat vše, co dokážou. Učitelé vždy byli a jsou nápomocní. Já sama vidím, že se ke mně chovali s respektem a uznáním nejen jako ke studentce, ale i teď jako ke kolegyni, a právě díky nim byl přechod ze studia do práce tak příjemný.

Jaké to je vrátit se a učit na škole, která tě formovala, ale teď jsi tam jako paní učitelka? Co ti přijde jiného, než když jsi byla studentka?

Vrátit se sem jako učitelka je zvláštní, krásné i trochu nostalgické. Člověk najednou vidí školu úplně jinak – s větší odpovědností a respektem k práci, kterou učitelé dělají každý den. A přesto je tu spousta věcí, které znám a působí skoro stejně jako dříve. Přijde mi, že právě tahle kombinace nového úhlu pohledu a známého prostředí je na tom nejhezčí. Cítím vděčnost, že můžu být součástí týmu, který mě kdysi vychoval nebo formoval.

Změnilo se určitě dost věcí, ačkoli základ zůstal stejný. Technologické vybavení školy a tříd, ať už to jsou brýle s virtuální realitou, počítače, chrombooky a další věci, které umožňují dělat výuku zajímavější a modernější, jsou jednou z věcí, které já za svých studijních let nezažila a je tedy vidět, že jde škola s dobou, což si myslím, že téměř všichni oceňují.

Změnilo se také prostředí na chodbách. Přibyly gauče, knihovny, stoly na stolní tenis a další věci, které žákům přináší vyžití, zábavu a relax i během přestávek a volných hodin.

Kdybys mohla ve škole změnit jednu věc (ať už ve výuce nebo ve školním životě), co by to bylo a proč?

Kdybych mohla změnit jednu věc, přála bych si víc prostoru a příležitostí pro studenty, kde mohou sdílet své nápady, tvořit a zároveň si odpočinout – ať už jde o sportovní aktivity nebo projekty v rámci vyučování. Myslím, že škola je ideální místo pro hledání toho, co člověka opravdu baví a v čem je dobrý – kdy jindy, než v těchto letech by to žáci měli objevit a rozvíjet se.

Jinak by bylo samozřejmě dobré zavést předměty, které by učily žáky i praktickým dovednostem do života, ať už je to vyplnění různých formulářů, výběr profese a tak dále, ale to není záležitost naší školy, spíše celkově školství.

Co bys vzkázala současným studentům naší školy, kteří přemýšlejí o učitelské kariéře?

Studentům, kteří přemýšlejí o učitelství, bych vzkázala jediné: pokud máte rádi práci s lidmi a dětmi, chcete dělat něco smysluplného a nebojíte se výzev, stojí to za to!

Učitelství není jednoduché, ale je to práce, která má každodenní dopad – a vidět, jak vaši svěřenci rostou, je něco, co jen tak nějaká jiná profese nenabídne. Důležité je však to, aby studenti chtěli toto povolání opravdu dělat. Je totiž opravdu hodně vidět, ať už na vysoké škole nebo poté v praxi, když někdo volí učitelství jen jako další možnost nebo záchranu oproti tomu, když to někdo skutečně chce dělat. Učitelství je docela zásadní povolání, které ovlivňuje děti, žáky a studenty, a měl by to dělat skutečně jenom ten, kdo chce a kdo si nebude na žácích nic kompenzovat.

Jaké předměty učíš a co tě na nich baví nejvíc? Máš nějaký oblíbený způsob, jak studenty nadchnout pro to, co se učí?

Učím tělesnou výchovu a český jazyk. Na tělocviku mě baví ukazovat, že sport je především radost a že každého může bavit něco jiného. Zároveň to, jak velké množství možností pohybu a sportu lze v tělesné výchově studentům nabídnout nebo to, jak pohyb může ovlivňovat jejich životy a zdraví.

V češtině mě zase fascinuje logika jazyka a to, jak nám pomáhá přemýšlet. Snažím se studenty nadchnout tím, že jim ukazuju příklady z reálného života, dáváme věci do souvislostí, a hlavně se snažím, aby pochopili, že správně mluvit a psát není jen školní povinnost, ale dovednost, která se jim v životě mnohonásobně vrátí.

Mimo jiné se snažím připravovat různé pracovní listy, videa nebo skupinové práce, které studentům pomáhají propojovat znalosti s běžnými věcmi, které už znají a zároveň jim to podávat zábavnější formou, než je jen čistý výklad. Jestli to studenty dokáže nadchnout, to už byste se museli zeptat spíše jich 😊.

Na závěr bych chtěla moc poděkovat za pozvání a za příjemné a zajímavé otázky, moc si toho vážím.

Přeji Tempusu spoustu skvělých nápadů, mnoho dalších vydání, zajímavých rozhovorů a také radosti z tvorby!

Moc děkujeme za rozhovor!

Pro časopis Tempus: Anna Trnková, oktáva

